

Ο κ. Καραμανλής και η ευθύνη

Λένε πως η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Στη δική μου περίπτωση η ελπίδα ήταν πως ο Κώστας Καραμανλής έκρυβε κάπου βαθιά μέσα του κάτι από στόφα ηγέτη, αυτού που οι Αγγλοσάξονες αποκαλούν statesman. Χθες αποφάσισα ότι απλά «δεν το έχει», όπως λένε σήμερα οι νεότεροι. Ο τέως πρωθυπουργός επιχειρήσε να προστατεύσει την υστεροφημία του πέρυσι τον Οκτώβριο όταν, με απελπιστική καθυστέρηση, βγήκε και πρότεινε αυστηρά δημοσιονομικά μέτρα. Χθες αποφάσισε να ακολουθήσει την κομματική γραμμή και να καταψηφίσει το πακέτο μέτρων που μας επιβάλλει η αποφυγή της χρεοκοπίας. Δεν αντελήφθη προφανώς τη μεγάλη αντίφαση ούτε και αισθάνεται την ευθύνη για το γεγονός πως η κυβέρνησή του έδωσε το τελικό σπρώξιμο για να φτάσουμε εδώ που είμαστε σήμερα, με τους απίθανους διορισμούς και τα «δωράκια» των 600 εκατομμυρίων ευρώ στους αγρότες που του υπαγόρευαν οι κ. Σουφλιάς

Οι διακηρύξεις και η γοητεία που ασκούσε ο πρώην πρωθυπουργός ισοπεδώθηκαν από κρίσιμα λάθη στην οικονομία, στη δημόσια ασφάλεια και τη διαχείριση του κράτους. Ακόμη περισσότερο με την τωρινή στάση του έναντι του πακέτου βοήθειας.

και Χατζηγάκης όταν γνώριζε τι συνέβαινε στο δημόσιο ταμείο.

Αν αναγνωρίζετε λίγο παραπάνω θυμό σε αυτές τις γραμμές, ορθώς το εισπράττετε. Αυτή η εφημερίδα θέλει να έχει μια σχέση ευθύνης και ειλικρίνειας με τους αναγνώστες της και νιώθει ένα μερίδιο ευθύνης γιατί παρασύρθηκε από τις διακηρύξεις του κ. Καραμανλή το 2004 και για μια περίοδο μετά. Όταν δε επεσήμανε τα κρίσιμα λάθη

στην οικονομία, στη δημόσια ασφάλεια και τη διαχείριση του κράτους εξόργισε κάποιους νεοδημοκράτες αναγνώστες. Πέραν τούτου, όμως, ο κόσμος είναι πια θυμωμένος με τον κ. Καραμανλή γιατί τον αγάπησε πραγματικά και ενδεχομένως να γοητεύθηκε από την απλότητα, που όμως δεν φτάνει για να κυβερνηθεί μια χώρα.

Περίμενα χθες τον κ. Καραμανλή, για πολλοστή φορά τα τελευταία τρία χρόνια, να ξεπεράσει τον εαυτό του, να ανέβει στο βήμα, να μιλήσει για τα λάθη του και να εξηγήσει την αλήθεια και γιατί το πακέτο είναι μονόδρομος. Προτίμησε να φερθεί σαν μέλος μιας κομματικής παρέας, να προστατευθεί από τη γραμμή και να κρυφτεί. Κρίμα.

Και κάτι ακόμη. Είναι λογικό, θα το έκανε οιοσδήποτε στη θέση του, να εκλογικεύει την αποτυχία της νέας διακυβέρνησης με το επιχείρημα πως «η χώρα, οι άλλοι και οι θεσμοί φταίνε που δεν έγινε τίποτα». Προσωπικά, όμως, όση σκληρή κριτική και αν κάνω στους σημερινούς πολιτικούς ηγέτες, ένα πράγμα μου έκανε μεγάλη εντύπωση το απόγευμα της δραματικής Τετάρτης: είδα στην τηλεόραση μια εικόνα συντεταγμένου κράτους και δημοκρατίας με τους πολιτικούς αρχηγούς, την κυβέρνηση να στέκονται -όπως μπορούν- στο ύψος της περίπτωσης. Ήταν μια ποιοτικά, αισθητικά και συμβολικά απείρως καλύτερη εικόνα από την άθλια, χαοτική σκηνή μετά τον δραματικό Δεκέμβρη όταν οι υπουργοί έμοιαζαν να βγαίνουν από μπαρ και όχι από μια ιστορική σύσκεψη.